Αλέκου Σακελλάριου – Χρήστου Γιαννακόπουλου, *Τα κίτρινα γάντια*
Θέατρο Παρκ

Ο θάνατος της αθηναϊκής θερινής περιόδου αποτελεί κοινό μυστικό. Οι λόγοι είναι πολλοί, πέραν των ορίων του παρόντος. Ωστόσο, η κρίση ρεπερτορίου, ιδίως για χώρους που παραδοσιακά φιλοξενούν «ελαφρά» θεάματα, μάλλον συγκαταλέγεται σ' αυτούς.

Φοβάμαι ότι η απόπειρα «καρδιοαναπνευστικής αναζωογόνησης» της παλαιάς φαρσοκωμωδίας με στόχο την ανάδυση κάποιας νοσταλγίας, όπως αυτή του Θεάτρου Παρκ, δεν αποτελεί λύση στο αδιέξοδο των θερινών θεάτρων της πρωτεύουσας.

Οι ρυτίδες των έργων αυτών στο επίπεδο της ηθογραφικής αποτύπωσης είναι ορατές. Αντιθέτως, εξαιρετικά ανθεκτικές παραμένουν οι κατακτήσεις τους στο επίπεδο της φαρσικής τεχνικής. Όμως, η μετατροπή τους σε μουσικές κωμωδίες, συνταγή στην οποία συστηματικά –και φέτος- καταφεύγει ο Κώστας Τσιάνος για όλα τα είδη ελληνικής κωμωδίας, διαλύει το ρυθμό τους, οδηγεί σε αναπόφευκτους πλατειασμούς και, αποδυναμώνοντας τα φαρσικά χαρακτηριστικά, τα οδηγεί μαθηματικώς σε γενικευτικά ηθογραφικά περιγράμματα με ελάχιστο σύγχρονο ενδιαφέρον, τα οποία εκβιάζονται με την παρεμβολή τραγουδιών, χορευτικών, κ.λπ., να αποκτήσουν ψυχαγωγικές δυνατότητες υπερθεάματος.

Τα *Κίτρινα γάντια* πάσχουν από αυτήν ακριβώς την ασθένεια, την οποία δεν καθιστά ιάσιμη ούτε το γεγονός ότι η παράσταση είναι καλοστημένη, ούτε ότι ο Χρήστος Χατζηπαναγιώτης έχει τέμπο, προσωπικό κωμικό στίγμα, σωστή ατάκα και συγκροτημένη διαγραφή χαρακτήρα μέσα στον τύπο, ούτε ότι η μπριόζα και λαμπερή Ευαγγελία Μουμούρη τα καταφέρνει εξίσου καλά στην κωμική υπόκριση και στα μουσικοχορευτικά μέρη, ούτε ότι ο Γιώργος Βουλτζάτης αποφεύγει εντέχνως τον σκόπελο της μίμησης του Γκιωνάκη, ούτε η ηθογραφική ακρίβεια του Γιώργου Κυριακίδη, ούτε η μετρημένη παρουσία του Σπύρου Πούλιου, ούτε βέβαια ότι η ευειδής, αλλά μάλλον υποτονική σκηνικά, Κατερίνα Λέχου πασχίζει φιλότιμα μ' έναν μάλλον άχαρο πρωταγωνιστικό ρόλο.

Έλσα Ανδριανού, *Η Λέξη*, τευχ. 185, Ιούλιος – Σεπτέμβριος 2005, σσ. 384-388